

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 37, št. 3
APRIL 2017

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ VELIKONOČNO VOŠČILO
- ⇒ GOSPODOVO VSTAJENJE
- ⇒ INTERVJU
- ⇒ KRIŽEV POT

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

JEZUS KRISTUS JE VSTAL OD MRTVIH IN ŽIVI MED NAMI. ALELUJA!

Veselimo se, ker imamo mogočnega Zveličarja, ki nas vodi in krepi na poti v večno življenje. Njegovo trpljenje, smrt na križu in vstajenje nam je odprlo nebesa. Nismo sami na življenjski poti, ker je vstali Odrešenik z nami vse dni do konca sveta (Mt 28,20). Za veliko noč Vam prsrčno želiva, da bi vstali Jezus Kristus prinesel mir in veselje v vaše družine. Naj znamenje praznega groba napol-

ni vaša srca prepričanjem, da je Kristus premagal smrt, greh in zlo in si želi živeti med nami in v nas. Naj srečanje z vstalim Jezusom spreminja naša srca v goreča plamena ljubezni in hvaležnosti, da bi z veseljem vzkliknili »aleluja« in tudi z drugimi delili velikonočno radost. Naj Vas Bog obilno blagoslovi.

*Kaplan Rafael in
župnik Janez*

VELIKONOČNO VOŠČILO NADŠKOFA STANISLAVA ZORETA

Spoštovani bratje
in sestre,

velikonočno jutro se začne s prizorom žena, ki hitijo k Jezusovemu grobu, da bi mazilile njegovo truplo, saj za to dejanje na veliki petek zaradi bližine sobotnega praznika ni bilo časa. Skrbelo jih je, kaj bo s kamnom, ki je zapiral vhod v grob. Kdo jim ga bo odvalil? Zavedale so se, da je zanje pretežak.

Ko pa so prišle do groba, je bil kamen odvaljen. Izkazalo se je, da je bila njihova največja skrb prazna. Sveti Peter Krizolog pravi, da se je angel spustil

in odvalil kamen. Ni odvalil kamna zato, da bi omogočil prehod Gospodu, ki je šel ven, ampak da bi pokazal svetu, da je Gospod že vstal. Odvalil ga je zaradi vere, kajti v drugo smer je bil zavaljen zaradi nevere.

Odvaljenega kamna ni potreboval Kristus zaradi vstajenja, ampak ga potrebujemo mi, da spoznamo, da smrt in grob nista več zadnja beseda bivanja. Noben grob ni več zaprt. Kamen ne loči več življenja in smrti. Prazen grob in odvaljen kamen nam omogočata, da se ozremo k vstajenju in življenju.

On pa, ki je vstal, nas pozdravlja, kakor je pozdravil učence v večeru tistega dneva: »Mir vam bodi.« Pred nas ne prihaja z očitki zaradi naših slabosti, padcev, grehov, zatajitev. Vse to je nesel na križ in poveličane rane govorijo o moči ljubezni in odpuščanja.

Naj pozdrav vstalega Jezusa doseže tudi vse tiste, ki morajo tako ali drugače nositi križ, doživljati prezir in zasramovanje, ki so prikrajšani za pravico in resnico. Mir vsem tistim, ki trpijo zaradi boleznih, krivic in teptanja človekovega dostojanstva. Mir vsem tistim, ki obupujejo nad seboj in nad svojimi grehi. Mir tudi vsem tistim, ki povzročajo krivico in teptajo dostojanstvo.

Naj Jezusovo vstajenje v nas prebudi veselje do življenja z njim, ki je vstajenje in življenje. Vsem voščim blagoslovljeno veliko noč.

*Msgr. Stanislav Zore
OFM ljubljanski
nadškof metropolit*

VELIKA NOČ GOSPODOVEGA VSTAJENJA

Velika noč je najpomembnejši krščanski praznik, ker ta dan praznujemo največji čudež in temelj naše vere, ki je vstajenje Jezusa Kristusa od mrtvih. Letos bomo veliko noč obhajali 5. aprila.

Na začetku je bilo velikonočno izkustvo izkustvo srečanja: razkropljenim in prestrašenim učencem velikega petka se prikaže Jezus kot živ (prim. Apd 1,3). Grob, kraj smrti, z vstajenjem postane kraj upanja; ni več prostor, okrog katerega bi se zbirali, ampak kraj, na katerem se vse šele začne. Jezus Kristus nas je s svojim trpljenjem in smrtjo odrešil, kar pomeni, da greh in smrt nima ta zadnje in dokončne besede v našem življenju, ampak nam je Jezus odprl pot v večno življenje. Odrešenje odpira možnost za uredničitev posameznikove osebnosti svobode, s pomočjo katere lahko človek v polnosti živi prežete talente ter do-

kazuje, da je življenje z Bogom močnejše od smrti.

Jezus je v svojem zemeljskem življenju večkrat napovedal svojo smrt in vstajenje od mrtvih, ki bo pomenila osvoboditev od brezupnega položaja človeka v končnem zemeljskem življenju. Jezusova obuditev od mrtvih opredeli zgodovino sveta kot poslednjo zgodovino, ki skriva v sebi pričakovanje novega stvarstva. Kristus vstane in zavzame dejaven odnos do svoje zgodovine in zgodovine tistih, za katere se je daroval v smrt. Velikonočni dogodek je zmagoslavje svobode, milosti in ljubezni.

Kristjani verujemo v Jezusovo vstajenje zaradi pričevanj oseb, ki se jim je Jezus prikazal po vstajenju in jim z očitnimi znamenji dokazal svojo istovetnost. Dva učenca na poti v Emavs sta ga prepoznala po lomljenju kruha (prim. Lk 24,13–35).

Skrivnost vstajenja lahko razumemo samo v moči vere, ki je presežni Božji dar. Čeprav k razumevanju verske resnice pripomorejo številni materialni dokazi, je vera v Kristusovo vstajenje sad vzgoje in osebne duhovne poti. Po starodavni slovenski navadi po župnijah potekajo vstajenjske procesije z Najsvetejšim v različnih oblikah v jutranjih urah.

ALELUJA

Velika noč je praznik veselja in upanja. Veselje kristjani izražamo z vzklikom aleluja, ki izhaja iz hebrejskih besed hallelu in Yah, kar pomeni: slavite Jahveja, to je Boga. Alelujo pojemo pred evangelijem, ki je veselo oznanilo. Aleluja je star bogoslužni vzklik v čast in hvalo Jahveju, ki se pogosto nahaja na začetku in na koncu psalmov.

Veselje ob veliki noči je težko izraziti z eno samo besedo, zato se beseda aleluja večkrat ponavlja kot refren. Pred največjim Jezusovim čudežem, vstajenjem od mrtvih, človeške besede ne zadoščajo. Petje aleluje je podobno vriskanju planinca v gorah, ki se na tak način veseli čudovitega sončnega vzhoda. Občutij srca ne izpove z besedami,

ampak jih izrazi z vriskanjem. Podobno se zgodi kristjanu: ob pogledu na Sonce – Jezusa Kristusa, ki je vzšlo nad temo velikega petka, ne najde pravih besed. Ostane mu samo jecljajoča, začudena, vesela aleluja.

Staro ime za veliko noč je pasha, ki pomeni prehod v Božje mesto, na čigar ulicah se poje aleluja (prim.

Tob 13,18). Pride ura, ko bo tudi v temine našega življenja posijalo neminljivo sonce in bomo peli večno alelujo.

Vir: <http://katoliska-cerkev.si/simboli-svetega-tridnevja>

RIBNIŠKI PASIJON: BODITE POGUMNI!

Intervju s Heleno Ilc

V mesecu aprilu bodo zagnani ustvarjalci Ribniškega pasijona pripravili že 11. zaporedno gledališko-glasbeno uprizoritev Kristusovega trpljenja. O tem, kako potekajo priprave, koliko dela in truda je vloženega v ustvarjanje pasijona, kdo so njegovi ustvarjalci in še o marsičem drugem smo se pogovarjali s Heleno Ilc, koordinatorko pri Ribniškem pasijonu.

*Pozdravljeni!
Najprej nam prosim
zaupajte, kako je sestavljena
koordinatorska ekipa in kakšna je vaša
vloga/naloga pri Ribniškem pasijonu.*

Koordinatorsko ekipo sestavlja 10 prostovoljcev, ki si na začetku razdelimo področja dela (glasba, scenarij in režija, scenska ekipa, šivilje, branjevke, odnosi z javnostmi), nato pa vsak od nas vodi svojo

skupino. Tako se po delčkih sestavlja ta veliki projekt. Sama sem vodja projekta, kar pomeni, da povezujem vse te dele v celoto, da skrbim za pretok informacij in urejam birokratske zadeve.

Ali sodelujete pri Ribniškem pasijonu že od vsega začetka? Je vaša vloga še vedno ista?

Drži, da pri pasijonu sodelujem od samega začetka. Vsaka leta sem del ožje koordinatorske ekipe: prva leta sem skrbela za scensko ekipo, kasneje sem bila zadolžena za stike z javnostjo, zadnja leta pa sem vodja projekta.

Kot smo že v uvodu zapisali bo letos potekal že 11. Ribniški pasijon. Ali ste ob prvi uprizoritvi leta 2007 pričakovali, da bodo uprizoritve postale tradicionalne? Kakšna so bila sploh pričakovanja ob prvi uprizoritvi?

Začetki Ribniškega pasijona so bili zaznamovani z mladostno energijo in zanosom – koordinatorji smo bili stari okrog 20 let – in priznam, da si ni nihče upal niti sanjati, da bo že čez nekaj let ta projekt presegel župnijske in dekanijske meje, povezal že preko 400 različnih ljudi in postal prepoznaven po celi Sloveniji. Vsako leto so nam pozitivni odzivi sodelujočih in obiskovalcev dali potrditve in zagona, da niti nismo veliko razmišljali, ali naslednje leto ponovno začeti s pripravo pasijona ali ne. Pasijon je postal del nas in mi smo postali del pasijona.

Ali je zgodba vsako leto ista ali se spreminja? Kakšno zgodbo lahko letos pričakujemo?

Stremimo k spremembam, novostim, zato obiskovalce vsako leto čaka nekaj novega. Lahko povem, da pasijon niti dve leti ni bil popolnoma enak.

Foto: Mijaž Maležič

Scenaristi letošnje zgodbe so želeli v ospredje poleg Jezusa postaviti še njegove učence, njihovo delovanje, predvsem pa delovanje Svetega Duha v njih. Pasijon se tako ne bo končal s smrtjo oz. Jezusovim vstajenjem, ampak bomo priče tudi dogajanju v času prvih krščanskih skupnosti vse do binkoštnega praznika, ko so apostoli deležni prihoda Svetega Duha. Letošnje geslo je:

»Bodite pogumni!« Poleg nove zgodbe boste lahko slišali tudi povsem nove avtorske skladbe, ki Ribniškemu pasijonu dajo svojevrsten pečat in posebno mesto med pasijoni, saj smo eden redkih pasijonov v Evropi, kjer se v živo izvaja pop(rock) glasba.

Sprva ste pasijon uprizarjali le v Ribni-

ci, nato so sledila gostovanja. Do sedaj ste bili gostje v Velikih Laščah in Kočevju. Ali boste tudi letos gostovali?

Tako je. Zadnji dve leti smo dobili povabili sosedov, da pasijon uprizorimo tudi v njihovem kraju. Ker smo pred nekaj leti uprizoritev pasijona zaradi nepredvidljivih vremenskih razmer predstavili iz ribniškega Gradu v športno dvorano, je bilo gostovanje

lažje izpeljati, saj so si dvorane med seboj precej podobne. Kljub temu pa vsako gostovanje pomeni svojevrsten logističen izziv, saj je potrebno scensko postavitve prilagoditi specifikam dvorane, poskrbeti za prevoz vse opreme in ljudi. Po drugi strani pa smo vsakega gostovanja veseli, saj je pasijon čedalje bolj prepoznaven, nam pa to daje možnost, da Jezusovo sporočilo oznanjamo na različnih koncih Slovenije – podobno kot so delali Jezusovi učenci.

Letos smo dobili povabila iz več koncev Slovenije in smo bili postavljeni pred odločitev o izbiri lokacij. Tako si bo možno Ribniški pasijon letos ogledati v soboto, 1. aprila, v Velikih Laščah, v soboto, 8. aprila, v Logatcu, na velikonočni ponedeljek, 17. aprila, v Ribnici ter na praznični četrtek, 27. aprila, v Polzeli. Vse uprizoritve bodo ob 19. uri v športni dvorani.

Za samo organizacijo je verjetno potrebna ogromno truda in priprav. Kdaj začnete s pripravami in, če nam lahko na kratko opišete, kako sploh nastane uprizoritev pasijona?

Prvi sestanki koordinatorske ekipe se začnejo že v mesecu septembru. Takrat določimo časovni okvir celotnega dogajanja, določimo termine uprizoritev, razdelimo delo po skupinah ter začnemo z nabiranjem sodelujočih. Najprej začne nastajati scenarij, nato glasba, ustvari se celotna grafična podoba, v ozadju se ureja birokracija, promocija in dogovori z vsemi partnerji, ki pri tem sodelujejo. V mesecu decembru/januarju začnejo z vajami glasbeniki, mesec pozneje še igralci, med tem šivilje pripravljajo kostume. Zadnji mesec pred uprizoritvami je namenjen skupnim vajam, usklajevanju in zaključni promociji.

Ali sta glasba in scenarij avtorska? Kdo ju napiše?

Tako je, glasba in scenarij sta avtorsko delo. Za letošnjo glasbeno podobo bo poskrbel Nejc Podobnik, v manjši meri še Nejc Ilc. Scenarij nastaja na podlagi zapisov v Svetem pismu, vendar ni sestavljen zgolj iz dobesednih citatov. Več kot dva meseca trdega dela ima za sabo ekipa letošnjih scenaristov: kpl. Bernard Rožman, Franc Debeljak, Mladen Pahović, Nejc Ilc, Nuša Dedo Lale in Rok Osojnik.

Koliko je nastopajočih? Ali je njihovo število stalno ali narašča/pada? Kaj lahko poveste o njihovih lastnostih in posebnostih?

Letošnja pasijonska družina še ni dokončno oblikovana, vendar pričakujem, da bo na koncu štela okrog 200 članov. Število sodelujočih se je skozi desetletje spreminjalo, vendar je zaznati trend

naraščanja. Ribniški pasijon ustvarjajo prostovoljci – ljudje, ki jim ni težko svojega časa podariti za nastajanje in izvedbo tega projekta. Nismo profesionalci, skupna sta nam ljubezen in veselje do skupnega dela, deljenja svojih talentov in do oznanjanja Jezusovega sporočila. Povezujemo že več kot 15 župnij od Kostela do Ljubljane, še posebej veseli dejstvo, da sodelujejo cele družine, sicer pa je starostni razpon zelo velik: od dvoletnih otrok (če ne štejemo tistih v nosečniških trebuih) do osemdesetletne priletne gospe.

Pasijonska družina ni nikoli zaprt krog, ampak smo vedno iskreno veseli vsakega novega člana, ki se nam želi pridružiti. Verjameмо, da se za vsakogar najde mesto in vloga, ki mu bo pisana na kožo, potrebno se je le opogumiti, se odzvati na objavljena povabila, ali pa se obrniti na enega od koordinatorjev.

Za nastanek tako ogromnega projekta, so verjetno potrebna tudi določena finančna sredstva. Kako jih dobite? Ali s prodajo vstopnic?

Za pripravo in izvedbo pasijona je potrebnih precej finančnih sredstev, toliko večji zalogaj bodo vsa letošnja gostovanja zaradi avtobusnih prevozov vse opreme in sodelujočih. V Svetem pismu je zapisano »Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte«. Tudi mi se držimo načela, da želimo Jezusovo sporočilo predati vsem, zato za ogled pasijona ne pobiramo vstopnine. Vstop je prost, kdor želi, nam lahko nameni svoj prostovoljni dar. Ker nimamo lastnega finančnega vira, smo vsako leto odvisni od občinskih razpisov, sponzorjev in dobrotnikov. Verjameмо v Božjo previdnost, da nam bo uspelo zbrati dovolj sredstev.

Zakaj menite, da ima Ribniški pasijon vsako leto tako dober odziv tako na strani sodelujočih kot na strani gledalcev?

To vprašanje bi bilo bolje zastaviti njim. Mislim, da ljudje prepoznajo in vidijo, da vse delamo z veseljem. Da je to projekt, ki povezuje, kjer spoštujemo en drugega, kjer veliko dajemo, a še več prejemo. Ta pristnost privablja tako nove sodelujoče kot gledalce. V svoje delo želimo dati sebe, prek pasijona želimo izraziti tisto, kar občutimo sami. Mislim, da naš pasijon precej osebno nagovarja – prek besedil in glasbe – in to je ljudem všeč, da jim besede odzvanjajo, da se v tem najdejo.

Ali si je mogoče Ribniški pasijon ogledati tudi na televiziji?

Exodus TV v postnem in velikonočnem času predvaja posamezne uprizoritve

Ribniškega pasijona. Sicer pa so posnetki objavljeni na You Tubovem kanalu Ribniškega pasijona.

Kakšne so vaše želje glede Ribniškega pasijona za naprej?

Moja osebna želja je, da bi Ribniški pasijon ohranil svoje poslanstvo širjenja veselega sporočila, da bi privabil čim širši krog ljudi, ki bi se prek tega lahko izražali in hkrati napajali z novimi močmi. Želim si, da bi bil Ribniški pasijon res pojem družine, veselja, ljubezni, dajanja in prejemanja.

In še za konec. Zakaj menite, da bi si ljudje morali ogledati letošnji Ribniški pasijon, in sicer tako tisti, ki ga do sedaj še niso videli in tudi tisti, ki so že videli pretekle uprizoritve?

Kot sem že omenila, bo letošnji pasijon prinesel veliko novosti, zato bo zanimiv tudi za tiste, ki so ga že kdaj videli. Kdor pa Ribniškega pasijona še ni videl, ima pa toliko več razlogov, da to stori letos.

Vsem pa velja tole povabilo: Bodite pogumni in pridite! Bodite pogumni in povabite s seboj še koga!

Hvala za vaše odgovore in veliko uspehov in veselja še naprej pri ustvarjanju Ribniškega pasijona!

Sandra Turk

VABILO K SPREOBRNENJU

»Aba, Oče, vse ti je mogoče, ne moja volja, tvoja se naj se zgodi.« Gospod vstopiti v tvojo voljo je za nas grešnike težko. Zakaj? Zato ker smo trdovratni v spreobrnjenju. Brez spreobrnjenja ni življenja. Gospod pomagaj nam, da predstavimo vernikom novo evangelizacijo, evangelizacijo nas samih v prvi vrsti. Papež Janez Pavel II., čigar relikvija mučeniške krvi je v naši župnijski cerkvi sv. Nikolaja, je v eni priliki izjavil: »Potrebni smo spreobrnjenja. Najprej mi v Cerkvi, ki smo navajeni, da nas Bog ljubi; oznanjajte s streh, na ulicah, po domovih!« Ne smemo spreobračati ljudi! Oznaniti moramo veselo novico, da je Jezus Kristus vstal za nas grešnike. Spoznati moramo njegovo ljubezen do nas in odrešenje naših duš v nebesih.

**Kristus je vstal!
Zares je vstal!
ALELUJA!**

Slavko Ogrizek

OTROŠKI KRIŽEV POT PRI DRUŽINSKEM VEROUKU

Foto: Marjan Papež

Letos smo v naši župniji prvič izvedli križev pot za otroke pod okriljem Družinskega verouka. Kateheti in starši smo združili moči ter vključili prav vse otroke od najmlajših do najstarejših. Priprave in vaje za celotno izvedbo so potekale že nekaj časa. Določiti je bilo potrebno vloge posameznih oseb (Jezus, Marija, Simon iz Cirenene, vojaka, razbojnika ...) ter zbrati vse potrebne predmete za izvedbo (križ, kose blaga za oblačila, bič, sulice ...), pri čemer pa so veliko pomagali starši otrok. Glavno vlogo, Jezusa, je letos igral otrok s posebnimi potrebami. Le ta fant ne govori.

Prav lepo se je vživel v vlogo in bil zelo vesel, da so ga tudi otroci imeli za sebi. Prav tako je vloga ganila njegovo mamo, ki ni mogla skriti solz sreče. Otroci so ob vsaki postaji zaigrali ključen prizor. Na začetku so Jezusa privedli k Pilatu, nato so igrali celotno Jezusovo pot vse do križanja. Jezus je imel na glavi trnjevo krono, na ramenih pa je nosil lesen križ. Oblečen je bil v belo ogrinjalo, ki so ga kasneje tudi sneli oz. strgali iz njega ter zanj žrebali. Čez celoten križev pot sta ga na desni in levi spremljala dva vojaka, ki se jima je vloga kar podala. Zelo sta se vživele in brez sramu pri-

kazovala kako so Jezusa brcali, preteпали, bičali, ko je padal pod križem, in se ni zlahka pobral. Tudi dekleta, ki so igrala vlogo Veronike, Marije in jeruzalemskih žena so se dobro vživele v vloge. Na postaji, ko Jezusa pribijejo na križ, sta se mu na straneh pridružila še razbojnika. Res da nista imela nič kaj veliko za prikazati v igri, a sem dobila občutek, da jima je bilo vseeno malo nerodno. Kljub resni temi pa je šlo otrokom ob določenih trenutkih malo na smeh, vendar so uspeli to dobro zadržati.

Otroci so si ob igranju bolje zapomnili sam potek križevega pota ter se imeli priložnost vživeti v posamezne osebe.

Ta oblika križevega pota se je izkazala za zelo pozitivno tako za otroke kot občinstvo (gospod župnik in starši), zato smo se odločili, da ga bomo izvedli tudi naslednje leto z morebitnimi popravki in izboljšavami.

Laura Teršar, sovoditeljica Drobizkov pri Družinskem verouku

V sklopu Nikolajevih srečanj vas župnija Dolnji Logatec vabi
v Jožefovo dvorano medgeneracijskega doma
v SREDO, 19. APRILA 2017, ob 20. uri
na pogovorni večer

z msgr. TONETOM KOMPARETOM

KAKO POSTATI VSTAJENJSKI KRISTJAN?

Apostol Pavel nam polaga na srce besede: »Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se« (Flp 4,4). Kako naj se veselimo, če smo zasuti z vsakodnevnimi skrbmi? Kako priti do trdne vere in zaupanja? Kako se znebiti negotovosti v jutrišnji dan in strahu, ki nas hromi? To ni samo izziv za mlade, ampak za kristjane vseh starosti.

Življenje res ni enostavno, je pa preprosto. Dovolj je kapljica ljubezni, iskrenosti in potrpežljivosti. Potem nas ne bodo prevevale mlačnost, boječnost in izgubljenost. Življenje nas bo dvigalo, ne več tlačilo. Potem bomo lahko pogumno zadihali s polnimi pljuči. Potem bomo vstajenjski kristjani, ki bodo veselje lahko delili še drugim okoli sebe. O tem in še marsičem se bomo pogovarjali z nam dobro znanim in domačim g. Tonetom Komparetom.

Župnik Tone Kompare je bil rojen leta 1949 v Mengšu. Kot kaplan je deloval na Jesenicah in v Stari Loki, leta 1980 pa ga je škof Lenič iz Stare Loke premestil v Dolnji Logatec. Kot pravi, se je kot duhovnik prav v Dolnjem Logatcu najbolj razvil. Takrat je bilo obnovljeno župnišče, staro 300 let, zgrajen Dom Marije in Marte in leta 1991 odprt prvi katoliški vrtec v Sloveniji - Miklavžev vrtec. Tone Kompare je v dvajsetih letih župnikovanja pomembno prispeval k razvoju Logatca, zato so ga tudi imenovali za častnega meščana. Po triletnem delovanju v Domžalah so ga prestavili v Ljubljano v Trnovo, kjer je že štirinajsto leto. Ob prihodu v Ljubljano je postal direktor Škofijske Karitas, deluje pa tudi kot direktor doma za ostarele Janeza Krstnika.

**Prisrčno vabljeni!
Povabite tudi znance in prijatelje!**

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

POVABILO

V medgeneracijskem domu Marije in Marte, točneje pred vhodom v Jožefovo dvorano, stoji recepcija. Mnogi, ki zahajate na obisk k stanovalcem ali morda v Miklavžev vrtec ali na prireditve v Jožefovo dvorano, ste opazili, da v popoldanskem času, med 15. in 19. uro delo receptorja že več let opravljajo prostovoljci. Dežurstvo ni zahtevno. Včasih je potrebno posredovati kakšno informacijo, mnogi radi pokramljajo s stanovalci ali z obiskovalci – skratka, recepcija v popoldanskem času ne sameva. Prostovoljci

se za dežurstvo odločajo enkrat ali večkrat na mesec, vendar opažamo, da se je število le-teh zaradi boleznin in drugih vzrokov skrcilo. Naprošamo vas, da premislite, ali bi se nam morda pridružili.

V času poletnih počitnic, od prvega julija do konca avgusta, pa potekajo tako imenovani ponedeljkovi sprehodi. Ob 9. uri se pred Domom zbere okoli 20 stanovalcev na vozičkih, da jih popeljemo po Logatcu. Vedno gremo na obisk k naprej določeni družini, kamor smo seveda povabljeni. Tam se veselo družimo, malo

okrepčamo, zapojemo in se ob 11. uri vrnemo v Dom. Seveda pa je za take sprehode potrebno večje število prostovoljcev, saj mi, z našimi zaposlenimi, tega ne zmoremo sami.

Morda se boste odločili za eno ali obe možnosti prostovoljstva in tako oplemenitili sebe in druge. Za vašo morebitno pomoč se vam že vnaprej iskreno zahvaljujemo.

Za več informacij se pokličite Heleno Škrli na 031 761 232.

Vodstvo doma

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.